

การแยกเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา

นำเสนอเมื่อ : 18 พ.ย. 2551

บทวิเคราะห์เรื่องการแยกเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาโดยไม่ต้องแก้ไขกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ โดย นายรัตนชัย ศรวรรณ ผู้อำนวยการโรงเรียนปากท่อพิทยาคม จังหวัดราชบุรี

บทวิเคราะห์เรื่องการแยกเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาโดย ไม่ต้องแก้ไขกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ

โดย นายรัตนชัย ศรวรรณ ผู้อำนวยการโรงเรียนปากท่อพิทยาคม
จังหวัดราชบุรี

.....

.....

จากการที่สภาการศึกษาได้มีมติให้ความเห็นชอบในการจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาโดยให้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการสภาการศึกษาเพื่อดำเนินการศึกษาข้อมูลและกฎหมายที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งแนวทางการดำเนินงานและพิจารณาจำนวนเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาที่มีความเหมาะสม นั้น เห็นว่าเรื่องนี้ได้มีการวิเคราะห์วิจารณ์กันหลากหลายในเรื่องปัญหาข้อกฎหมาย

นักกฎหมายบางท่านมีความเห็นว่าเจตนารมณ์ของกฎหมายการศึกษาที่มีผลบังคับใช้ในปัจจุบันนั้นไม่อนุญาตให้มีการแยกเขตพื้นที่การศึกษาการมัธยมศึกษาออกจากเขตพื้นที่การศึกษาเดิมเนื่องจากเจตนารมณ์ของบรรดากฎหมายดังกล่าวกำหนดให้การแบ่งเขตพื้นที่การศึกษาจะต้องยึดพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ในการกำหนดพื้นที่ ความรับผิดชอบ

การกำหนดเขตพื้นที่การศึกษาการมัธยมศึกษาจังหวัดจึงเป็นเขตบริการทับซ้อน

นอกจากเขตพื้นที่การศึกษาเดิม

หากจะกำหนดเขตพื้นที่การศึกษาการมัธยมศึกษาเพิ่มเติมอีกก็จะต้องมีการแก้ไขกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติหลายฉบับโดยการแก้ไขปรับปรุงบรรดากฎหมายดังกล่าวต้องมีสาระในการให้มีบทบัญญัติที่ให้อำนาจจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษาการมัธยมศึกษาทับซ้อนกับเขตพื้นที่การศึกษาเดิมนั้นเรื่องนี้เห็นว่ากรณีมีประเด็นที่ต้องพิจารณาดังนี้

๑

ในบรรดากฎหมายการศึกษาต่างๆที่มีผลบังคับใช้ในปัจจุบันนั้นได้มีบทบัญญัติใดห้ามจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษาที่มุ่งจัดการศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาเป็นต้นไปหรือไม่

๒

เจตนารมณ์ของกฎหมายหลักของกฎหมายการศึกษาคือพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.๒๕๔๕ ได้กำหนดไว้ชัดเจนหรือไม่ว่าการแบ่งเขตพื้นที่การศึกษาจะต้องยึดพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ในการกำหนดพื้นที่ความรับผิดชอบ

๓

หากมีการจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษาเพิ่มเติมโดยให้เขตพื้นที่การศึกษาที่จัดตั้งเพิ่มเติมนั้นมีหน้าที่ในการจัดการศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาเป็นต้นไปจะมีภารกิจใดที่ทับซ้อนกับเขตพื้นที่การศึกษาที่มีอยู่เดิมหรือไม่

๔

กรณีที่เขตพื้นที่การศึกษาจะต้องประสานการปฏิบัติราชการทั่วไปกับองค์กรหรือหน่วยงานต่างๆทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในฐานะสำนักงานผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ

ตามที่ได้มีบัญญัติไว้ในกฎหมายใดๆของหน่วยงานอื่นนั้นจะให้ป็นภารกิจของเขตพื้นที่การศึกษาใด

๕

การจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษาการมัธยมศึกษาเพิ่มเติมนั้นอาศัยอำนาจตามก

กฎหมายฉบับใดมาตราใด

ประเด็นปัญหาตั้งกล่าวทั้ง ๕

ประเด็นนี้มีแนวทางในการพิเคราะห์พิจารณา ดังนี้

(๑)

จากการตรวจสอบค้นคว้าบรรดากฎหมายการศึกษาต่างๆพบว่าไม่มีกฎหมายการศึกษาฉบับใดที่มีบทบัญญัติห้ามจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษาที่จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาเป็นต้นไป

(๒)

กรณีที่มีการพิเคราะห์ว่าเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๔๕

ได้กำหนดให้การแบ่งเขตพื้นที่การศึกษาจะต้องยึดพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ในการกำหนดพื้นที่ความรับผิดชอบนั้นเห็นว่าเรื่องนี้เป็นปัญหาขอกฎหมายในเรื่องการตีความเพื่อค้นหาเจตนารมณ์ของกฎหมายประกอบกับไม่มีที่ใดในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้กำหนดให้การแบ่งเขตพื้นที่การศึกษาจะต้องยึดพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ในการกำหนดพื้นที่ความรับผิดชอบแต่อย่างใด

การตีความกฎหมายเพื่อค้นหาเจตนารมณ์ของกฎหมายนั้นต้องตีความตามตัวอักษรและตามเหตุผลพร้อมกันไปโดยถือว่าตัวอักษรเป็นหลักฐานเบื้องต้นที่ แสดงความมุ่งหมายและเหตุผลของบทกฎหมายนั้น

และตัวเหตุผลของบทบัญญัติย่อมจะเป็นเครื่องชักนำไปสู่การตีความอย่างกว้าง (EXTENSIVE) หรืออย่างแคบ (RESTRICTIVE) ต่อไปอีกชั้นหนึ่ง อย่างไรก็ตามแม้จะถือความมุ่งหมายหรือเหตุผลของกฎหมายเป็นหลักใหญ่ก็ตาม

ก็ไม่นิยมที่จะตีความจนขยายความเกินขอบเขตที่ถ้อยคำกินความไปไม่ถึง และต้องไม่อาศัยปัจจัยอื่น ๆ นอกจากบทกฎหมายนั่นเอง

ในการอธิบายกฎหมายหรือเจตนารมณ์ของกฎหมายของบทบัญญัตินั้นๆ อาจกล่าวได้ว่าในประการแรกผู้มีหน้าที่ตีความกฎหมายจะพิเคราะห์ถ้อยคำตามตัวอักษรเป็นหลัก (GRAMMATICAL INTERPRETATION)

ถ้าปรากฏว่าความหมายของถ้อยคำดังกล่าวจะก่อให้เกิดผลที่ไม่เป็นปกติแปลกประหลาดหรือความหมายของถ้อยคำนั้นๆมีความหมายกำกวมอาจแปลได้หลายความหมาย

หรือบทกฎหมายนั้นๆมีความบกพร่องจำต้องมีการอุดช่องว่างของกฎหมายผู้มีหน้าที่ต้องตีความสามารถค้นหาเจตนารมณ์ของกฎหมายนั้นได้อย่างกว้างขวาง

จากแนวคิดในเรื่องการตีความกฎหมายเพื่อค้นหาเจตนารมณ์ของกฎหมายดังกล่าวเห็นว่าการค้นหาเจตนารมณ์ของ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๔๕ นั้นพึงต้องพิเคราะห์จากถ้อยคำตามตัวอักษรประกอบกับบทบัญญัติในกฎหมายนั้นๆเป็นหลักอาทิเช่นความมุ่งหมายและ หลักการ ระบบการศึกษา แนวการจัดการศึกษา ดังนี้

หลักการ ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 มีว่า การจัดการศึกษาให้ยึดหลักมีเอกภาพด้านนโยบาย และมีความหลากหลายในการปฏิบัติ (มาตรา 9) ดังนั้นการกำหนดเขตพื้นที่การศึกษาจึงควรกำหนดโดยคำนึงถึงความมีเอกภาพด้านนโยบายคือรับนโยบายจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และให้จัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษาโดยคำนึงถึงความแตกต่างของระดับของการจัดการศึกษาซึ่งหมายถึงให้มีเขตพื้นที่การศึกษาที่รับผิดชอบดูแลการจัดการศึกษาของสถานศึกษาที่จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับอนุบาลหรือระดับประถมศึกษาเป็นต้นไปกับให้มีเขตพื้นที่การศึกษาที่ดูแลการจัดการศึกษาของสถานศึกษาที่จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาเป็นต้นไป กรณีจึงเป็นการหลากหลายในการปฏิบัติ

ระบบการศึกษา ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 มีว่าการศึกษาในระบบที่เป็นการศึกษาขั้นพื้นฐานให้แบ่งออกเป็นสามระดับ

คือ

1) การศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา เพื่อเป็นการวางรากฐานชีวิตและการเตรียมความพร้อมของเด็กทั้งร่างกายและจิตใจ สติปัญญา อารมณ์ บุคลิกภาพและการอยู่รวมในสังคม

2) การศึกษาระดับประถมศึกษา เพื่อวางรากฐานให้ผู้เรียนได้พัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้งในด้านคุณธรรม จริยธรรม ความรู้และความสามารถขั้นพื้นฐาน

3) การศึกษาระดับมัธยมศึกษา แบ่งเป็นสองระดับคือ

- การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในด้านต่างๆ ต่อจากระดับประถมศึกษาเพื่อให้รู้ความต้องการ ความสนใจ ความถนัดของตนเองทั้งในด้านวิชาการและวิชาชีพ ตลอดจนความสามารถในการประกอบกิจการและอาชีพตามควรแก่วัย

- การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาตามความถนัดและความสนใจเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาต่อหรือการประกอบอาชีพรวมทั้งการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมและทักษะทางสังคมที่จำเป็น (กฎกระทรวงว่าด้วยการแบ่งระดับและประเภทของการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2546)

แนวการจัดการศึกษา

- ต้องเน้นความสำคัญ ทั้งความรู้และคุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับ การศึกษา (มาตรา 23 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ฯ)

- ต้องจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล (มาตรา 24 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ฯ)

-
ให้สถานศึกษาประเมินผู้เรียนตามความเหมาะสมของแต่ละระดับ
และรูปแบบการศึกษา (มาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ

-
หลักสูตรการศึกษาให้จัดตามความเหมาะสมของแต่ละระดับ(มาตรา 28
แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ฯ)

-
ให้สถานศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ
รวมทั้งการส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับ
ผู้เรียนในแต่ละระดับการศึกษา

จากแนวการจัดการศึกษาดังกล่าวเห็นว่าเจตนารมณ์ของกฎหมาย
มุ่งให้มีการบริหารจัดการศึกษาให้เหมาะสมและสอดคล้องกับระดับการศึกษา
า

ดังนั้นการจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษาจึงควรจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษาเพื่อพัฒนา
ผู้เรียนในแต่ละระดับการศึกษาแยกออกเป็นเขตพื้นที่การศึกษาที่ดูแลการจั
ดการศึกษาตั้งแต่ระดับก่อนประถมศึกษาหรือประถมศึกษาเป็นต้นไปกับเข
ตพื้นที่การศึกษาที่ดูแลการจัดการศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาเป็นต้นไป

การจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษาโดยคำนึงถึงระดับการศึกษา
จึงเป็นเจตนารมณ์ที่สำคัญที่ได้บัญญัติไว้ในกฎหมายฉบับนี้

(๓)

ประเด็นข้อคำถามที่ว่าหากมีการจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษาเพิ่มเติมโดยให้เขต
พื้นที่การศึกษาที่จัดตั้งเพิ่มเติมนั้นมีหน้าที่ในการจัดการศึกษาตั้งแต่ระดับมั
ธยมศึกษาเป็นต้นไป

จะมีภารกิจใดที่ทับซ้อนกับเขตพื้นที่การศึกษาที่มีอยู่เดิมหรือไม่

เรื่องนี้เห็นว่ากรณีอาจเป็นปัญหาในเรื่องของอำนาจหน้าที่ของเขต
พื้นที่การศึกษาซึ่งกฎหมายบัญญัติให้เขตพื้นที่การศึกษามีหน้าที่ในการกำก
บดูแลสถานศึกษาเอกชน การจัดการศึกษาของบุคคล ครอบครัว
องค์กรชุมชน องค์กรเอกชน ฯลฯ ในเขตพื้นที่การศึกษา

ตามที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 38 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ฯ โดยปัญหาว่ามีหากมีการจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจังหวัดขอนแก่นเขตพื้นที่การศึกษาที่มีอยู่เดิมแล้วเขตพื้นที่ใดจะทำหน้าที่กับดูแลสนับสนุนหน่วยงานต่างๆดังกล่าวข้างตน กรณีดังกล่าวเห็นว่าสามารถแก้ไขได้โดย

อาศัยมาตรา

33

วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.2546

ที่บัญญัติไว้มีสาระสำคัญว่าในกรณีที่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์การจัดการศึกษาหรือมีเหตุผลความจำเป็นอย่างอื่นตามสภาพการจัดการศึกษาบางประเภท

คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานอาจประกาศกำหนดให้การให้บริการการศึกษาขั้นพื้นฐานของเขตพื้นที่การศึกษาใดสามารถขยายการบริการออกไปในเขตพื้นที่การศึกษาก็ได้

กรณีดังกล่าวย่อมหมายถึงเขตพื้นที่การศึกษาที่มีอยู่เดิมย่อมสามารถให้บริการเกี่ยวกับสถานศึกษาเอกชน การจัดการศึกษาของบุคคลและครอบครัว องค์การชุมชน ฯลฯ แม้จะเป็นการลำเอียงไปในเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาก็ตาม นอกจากนี้กรณียังอาศัยความในมาตราดังกล่าวเป็นอำนาจในการประกาศจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจังหวัดได้อีกด้วย

อาศัยอำนาจตามมาตรา

36

แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.2546 ออกกฎกระทรวง กำหนดให้การสนับสนุนสถานศึกษาเอกชน การประสานและส่งเสริมองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

การจัดการศึกษาของบุคคล

ฯลฯ

อยู่ในความรับผิดชอบดูแลของเขตพื้นที่การศึกษาที่เคยรับผิดชอบเดิม โดยให้เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษารับผิดชอบดูแลเฉพาะการจัดการศึกษาของสถานศึกษาของรัฐที่จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาเป็นต้นไป

เรื่องการทับซ้อนของเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจังหวัดกับเขตพื้นที่การศึกษาที่มีอยู่เดิมนั้นเป็นการทับซ้อนกันแต่เพียงสภาพภูมิศาสตร์

เท่านั้น มิได้มีการทับซ้อนกันในเรื่องของภารกิจ การบริหารจัดการ และหน้าที่ ความรับผิดชอบ ซึ่งกรณีเป็นไปตามที่สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) ได้กำหนดไว้ว่า การดำเนินการของหน่วยราชการที่จะไม่ให้ซ้ำซ้อนกันนั้นให้ถือเอาบทบาท และภารกิจเป็นตัวแบ่งแยก อย่างไรก็ตามหากพิจารณาจากการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นแล้วจะพบว่ามี การทับซ้อนกันทั้งสภาพภูมิศาสตร์และทับซ้อนกันในเรื่องภารกิจการให้บริการ ระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดและองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งก็สามารถทำได้เพราะเกิดประโยชน์กับผู้รับบริการ

(๔)

สำหรับกรณีที่เขตพื้นที่การศึกษาจะต้องประสานการปฏิบัติราชการทั่วไปกับ องค์การหรือหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในฐานะสำนักงานผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ

ตามที่ได้มีบัญญัติไว้ในกฎหมายใดๆของหน่วยงานอื่นจะให้เป็นการกิจของเขตพื้นที่ การศึกษาใดนั้น กรณีนี้สามารถดำเนินการได้โดยออกเป็นกฎหมายลำดับรองกำหนดให้เป็นภาระหน้าที่ความรับผิดชอบของเขตพื้นที่ใดๆให้สอดคล้องกับภาระกิจของเขตพื้นที่การศึกษานั้นๆหรืออาจกำหนดให้เป็นภารกิจของเขตพื้นที่การศึกษา เขต 1 เดิมก็ได้

(๕)

จากข้อความที่ว่า การจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเพิ่มเติมจะอาศัยอำนาจตามกฎหมายฉบับใดมาตราใดนั้น เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.๒๕๔๕ มาตรา ๓๗ ซึ่งบัญญัติไว้ว่า

“ การบริหารและการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานและอุดมศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญา ให้ยึดเขตพื้นที่การศึกษา โดยคำนึงถึงปริมาณสถานศึกษา

จำนวนประชากรเป็นหลัก และความเหมาะสมด้านอื่นด้วย

ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของสภาการศึกษา ศาสนา
และวัฒนธรรมแห่งชาติ
มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดเขตพื้นที่การศึกษา”

จากบทบัญญัติดังกล่าวเห็นว่าเป็นอำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการโดยมีองค์ประกอบที่สำคัญในการประกาศจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษา การมัธยมศึกษาประกอบด้วย

- ปริมาณสถานศึกษา เรื่องนี้
ได้เคยมีการกำหนดเกณฑ์ไว้ว่าปริมาณสถานศึกษาในแต่ละเขตพื้นที่การศึกษาควรมีจำนวนไม่เกิน 250 แห่ง
ดังนั้นหากมีการจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจังหวัด
ก็ไม่ขาดคุณสมบัติข้อนี้

- จำนวนประชากรแต่ละเขตพื้นที่การศึกษา
ควรมีประชากรประมาณ 100,000 - 300,000 คน
ดังนั้นหากมีการจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจังหวัด
ก็ไม่ขาดคุณสมบัติข้อนี้

- วัฒนธรรม วัฒนธรรม ประเพณี
และภาษาของชุมชนท้องถิ่นมีความใกล้เคียงกันภายในเขตพื้นที่การศึกษา
ดังนั้นหากมีการจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจังหวัด
ก็ไม่ขาดคุณสมบัติข้อนี้

- เกณฑ์ความเหมาะสมด้านอื่น
เรื่องเกณฑ์ความเหมาะสมด้านอื่นนั้นเห็นว่าเพื่อประโยชน์สูงสุดของการจัดการศึกษาจึงควรพิจารณาจากความมุ่งหมายและหลักการ ระบบการศึกษา
แนวการจัดการศึกษา ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ
พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545
รวมถึง

ผลด้านคุณภาพการศึกษาหลังจากที่มีการจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษาที่ผ่านมา
และสภาพภูมิศาสตร์ ตามลำดับความสำคัญ

การประกาศจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาโดยไม่เปลี่ยนแปลงโครงสร้างใดๆให้แตกต่างไปจากเขตพื้นที่การศึกษาที่มีอยู่เดิมก็จะไม่กระทบในเรื่องของการตองแก้ไขกฎหมายทั้งในระดับพระราชบัญญัติและกฎหมายลำดับรอง

จากขอกฎหมายและข้อคิดเห็นดังกล่าวข้างต้นเห็นได้ว่าการประกาศจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเพิ่มเติมจึงไม่เป็นการดำเนินการที่ขัดต่อเจตนารมณ์ของกฎหมายใดแต่อย่างใด
